

Nori înaintea sufletului tău?

2 Corinteni 3,18: *Dar noi toți, privind cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.*

Vaporul nostru urma să ajungă în zorii zilei în unul din orașele mici de pe țărmul Indiei de vest, spre care ne îndreptam pentru a debarca acolo poșta și pe unii călători. Știam că prin această ocazie se oferea privirii noastre una din cele mai frumoase priveliști ale pământului acesta. Un lanț de munți se înălțau spre cer, al căror picior se rezema pe verdele succulent și al căror vârf era înconjurat de un violet închis, în timp ce de-a lungul coastei palmieri zvelți își legănavu coroanele arcuind. Vom avea înaintea noastră o țară de basm și un port cu apă azurie și împrejurimile lui pitorești. Aceasta era ceea ce noi am savurat deja mai dinainte și despre care am discutat. Ne-am sculat dis-de-dimineață și am așteptat dimineața ai cărei zori se vedeau peste lac în răsărit. Însă, când în cele din urmă a venit, nu am văzut peisajul așteptat cu atâta ardoare, căci nori grei acopereau înaintea privirii noastre acei munți minunați cu culorile lor sclipitoare. Am putut vedea numai dealurile care înconjurau țărmul. Aceia, care nu cunoșteau lanțul de munți, nu le venea să creadă că așa ceva există aici, și dacă noi ceilalți nu am fi avut o amintire de neșters, am fi pus la îndoială cele văzute.

Dezamăgirea noastră din dimineața aceea a devenit pentru mine o pildă, care mi-a vorbit așa de tare, că am fost constrâns să o aud și să meditez la ea. Cât de des s-au ridicat nori în viața mea și mi-au acoperit privirea și mi-au ascuns „ceea ce nu se vede”! Știu că tot așa este și în viața fraților mei. Ce dezamăgire este în viața unui creștin, când în jurul sufletului se îngrămădesc nori, și ochii, pe care i-a creat Dumnezeu și i-a așezat în inimă, nu pot vedea pe Isus, care a fost încununat cu cinste și slavă.

Ceea ce este aproape de noi poate să rămână în câmpul nostru vizual – probabil o părtașie formală cu creștini, sau o slujire, făcută în zilele mai bune -, dar bucuria, încântarea, experiența spirituală a unei priviri neîmpiedicate a credinței au dispărut. Ele rămân o simplă amintire, o amintire care mărește numai nefericirea noastră și suspinul iese din pieptul nostru, din care de fapt ar trebui să iese cântarea.

Sunt diferite feluri de nori și aceștia au luat naștere prin împrejurări diverse. În principal sunt ori amestecul de curenți de aer cu temperatură diferită, ori răcirea aerului prin presiune redusă. Răcirea sentimentelor față de Domnul dă naștere în mod necesar la nori peste sufletul nostru, și cât de ușor poate avea loc aceasta prin curenții diferiți din lume. Însă chiar și despărțiți de aceasta pentru suflet este înclinarea de a devia. Un credincios în vârstă a fost întrebat despre starea spirituală a unei adunări, cu care el era legat. Răspunsul lui a fost: „Totul a înghețat de frig”. „Dar care este cauza încremenirii?”, a fost întrebarea următoare. „Nu este o cauză deosebită”, a spus el, „este o răcire foarte naturală”. Eu cred că aceasta este adevărat în zeci de mii de cazuri. Nori iau naștere nu numai prin abatere intenționată; nu!, și atunci când sufletul devine trândav și se dedă somnului. Când cineva devine conștient de această stare de încremenire și de norii care s-au îngrămădit peste sufletul lui, atunci este nevoie de o zguduire, căci altfel bunăstarea spirituală dispare tot mai mult. Atunci sufletul devine ușor pradă lumii, cărnii și diavolului. „Deșteaptă-te, tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.” (Efeseni 5,14).

A fost ceva măreț, ceea ce în acea dimineață a făcut o impresie așa de profundă asupra mea, și s-ar putea ca ea să aducă mângâiere celor care simt că între sufletul lor și Dumnezeu s-au interpus nori. A fost așa: când soarele s-a ridicat pe cer în puterea lui, am devenit foarte conștient de ceva pe care îl știam deja de mult timp: norii sunt temporali, însă munții rămân permanent; nori trec, dar munții rămân. Cât de mult L-am lăudat pe Dumnezeu pentru gândul acesta, și o fac din nou, în timp ce îl scriu. Chiar și atunci când lumea a intrat în inima ta și un nor negru îți acoperă priveliștea, așa fel, prietenul meu, pentru care scriu cu toată seriozitatea și rugăciunea, că vara fericirii tale s-a transformat într-o adevărată iarnă de nemulțumire, să știi totuși: „Lumea și pofta ei trece.” Ea va trece de la tine și ochii tăi Îl vor vedea pe Acela, pe care tu nu L-ai văzut, decât numai prin credință, și pe care Îl iubești, cu toate că acum spre nefericirea ta și necazul tău ai părăsit dragostea ta dintâi. Însă Dumnezeu rămâne în tot ce a revelat Hristos despre El, și de asemenea și Hristos rămâne. El este Același ieri, azi și în veșnicie. Norii trec. Ei nu acoperă fața Lui, ci numai inima ta; ei nu au schimbat dragostea Lui, ci numai dragostea ta, care s-a răcit. Însă norii nu rămân pentru totdeauna, Dumnezeu și Hristos și lucrurile, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc, acestea rămân pentru totdeauna, căci ele sunt veșnice.

Cât de minunată este restaurarea unui suflet și cât de binecuvântat este să simți cum ceața deasă este alungată de razele puternice ale dragostei Mântuitorului. Cât de prețios este când lumina și căldura ajung la suflet cu învierea lor. Aceasta este o experiență care nu se poate uita. Însă ea poate fi făcută numai de aceia care sunt sinceri și cu dorința mare a inimii caută prezența Domnului; de către cei care se supun privirii Lui cercetătoare. „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă este vreo cale rea în mine și du-mă pe calea cea veșnică.” (Psalm 139,23.24).

Acolo vor dispărea toți norii, acolo nu mai este nici o pustie; da, acolo va fi odihnă și pace în prezența Ta, Doamne!

Însă El dorește să ne aibă acum eliberați de nori, ca să vedem slava Sa și ca să fim transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului (2 Corinteni 3,18).